

Titel: Kapitel XXI.

Citation: "Kapitel XXI.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e16566/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XX.

Skriftlig Behandling af Sager ved Landsretterne i første Instans.

Udkastet har ligesom det tidligere Forslag (jfr. dettes 6te Afsnit, Kapitel III) givet Retten Beføjelse til at anordne skriftlig Behandling af Sager, der ere saa indviklede, at de ikke egne sig til mundtlig Behandling. Henset til den Møndighed, Retten har til Klarhedens og Overskuelighedens Interesse at udstykke og cedoe den mundtlige Procedure, kan det dog ventes, at man her ligesom andetsteds, hvor mundtlig Procedure anvendes, kun rent undtagelsesvis vil ty til den Udvej at lade en Sag udgaa til skriftlig Behandling.

De for denne Behandlingsmaade her givne Regler adskille sig fra det tidligere Forslags Regler dels ved saadanne Afvigelser, der ere Konsekvenser af de i den almindelige Landsretsprocedure gjorte Forandringer (Beviskenedens Afskaffelse etc.), men dernæst ogsaa derved, at Skriftligheden her er gennemført fuldt ud, medens det tidligere Forslag bibeholdt en Bevisførelse umiddelbart for den dømmende Ret med dertil hørende mundtlig Slutningsforhandling. Det ses nemlig ikke retters, end at man ikke kan være sikker paa at ogsaa den Lettelse og Hjælp til behørig Indtrængen i Sagen, som den skriftlige Procedure skal yde, medmindre ogsaa Bevisførelsen og Fremstillingen af dennes Resultat foretages i skriftlig Form. Vel vil det kunne forekomme, at Bevisførelsen kun angaar en enkelt, særskilt og let overskuelig Del af Sagen, men det kan lige saa vel hændes, at det, der gør Sagen indviklet, staar i nøje Forbindelse med lange og indviklede Vidneforklaringer, som det er vanskeligt at fastholde i deres Enkeltheder, naar man ikke har dem for sig i skriftlig Form. Derhos vilde det efter det tidligere Forslags Ordning kunne sies, at Retten, der først skal afsige Dom efter at have læst den skriftlige Procedure, imidlertid havde glemt den mundtlige Bevisførelse.

Kapitel XXI.

Anke til Højesteret.

Om de Grunde, der have ført til, at man har forladt det tidligere Forslags begrænsede Appel og bibeholdt den i nugældende Ret hjemlede Adgang til en hujæl-

Sagen omfattende Appel til Højesteret, er der oven for ved de alm. Bemærkninger til 3die Afsnit gjort Rede. Denne Hovedændring har nødvendigvis maattet medføre en gennemgribende Omarbejdelse af det tidligere Forslags Regler om Anke til Højesteret (3die Afsnit, Kapitel II).

Om den Højesteretsprocedure, som nærværende Udkast anordner, kan i Almindelighed siges, at den saavel i sine Hovedtræk som i mange Enkeltheder svarer til Proceduren ved Landaret.

Dette staar i naturlig Forbindelse med, at ogsaa Højesteretsproceduren skal være mundtlig, at den derhos i det Omfang, som Højesteret i hver enkelt Sag bestemmer (§ 149, jfr. §§ 185 og 193), skal bygges paa Umiddelbarhedsprincippet, samt at der er indretnet Parterne en noget større Adgang til at fremkomme med ny Paastande, Anbringender og Beviser for Højesteret, end der saabes dem i nugældende Ret.

Paa den anden Side fremkaldes Afvigelser fra Landsretsproceduren derved, at Højesteretsagens Hovedgrundlag er givet i Landsretsdommen, og at Højesteret har Forveisen af, om Landsretsbehandlingen har været formel og rettlig behørig, fremdeles derved, at der paa visse Punkter kan være Grund til at opretholde de nugældende Regler for Højesteret, lige som man med Hensyn til mange Enkeltheder stiltiende kan henholde sig til den for Tiden ved Højesteret fulgte Praksis, og endelig derved, at Højesterets Karakter af øverste Domstoil gør det naturligt i flere Henseender at indrømme den en friere Stilling, end der kan indrømmes den enkelte Landsret.

Som de væsentligste Afvigelser fra Landsretsproceduren kunne følgende mærkes:

- 1) For saa vidt kun Appellanten ønsker Dommen forandret, kan hele Skriftforberedelsen i Reglen indskrænkes til Ankestævningen. Ønsker ogsaa Modparten Dommen forandret, eller har han Formlitsindsiggesler mod Ankestævningen, maa han fremlægge en skriftlig Angivelse af sine Ankegrunde eller Formlitsindsiggesler samt af sin Paastand. Videre behøves ikke, da Parterne alt kende hinandens Stilling, og Retten i Landsretsdommen har et skriftligt Grundlag til Orientering. Kun, hvor Højesteret tillader Fremsættelse af ny Paastande eller Anbringender, bliver der Spørgsmaal om en yderligere Skriftforberedelse, og denne foregaa da efter de samme Regler, som gælder ved Landsretten.
- 2) Udebliver Indstævnte, medens Appellanten møder, udgaa Sagen til skriftlig Behandling. Denne Regel svarer til, hvad

der alt nu for Tiden er hjemlet, idet Appel til Stadfæstelse vil bortfalde og enhver Appel fuldgod vil være Appel til Forandring. Der ydes ved denne Regel den Part, der er tilfreds med Landsretsdommen, som den er, og mener for så Vedkommende at kunne lade Sagen gaa til Doms paa det alt foreliggende skriftlige Grundlag (jfr. § 263, 3die Stykke), den store Lettelse og Besparelse at kunne undlade at give Møde for Højesteret.

3) Højesteret kan med nogle enkelte Udtagelser lade Sagerne Forberedelse foregaa for et Udvalg paa 3 Medlemmer. Denne Ordning kan — netop fordi det overlades til Højesteret selv at afgøre, i hvilket Omfang den vil gøre Brug deraf — ikke antages at frembyde nogen Betænkelighed. Henset dels til denne Regel, dels til, at Højesterets Kompetence i Straffesager delvis begrænses som Folge af Nævningernes Medvirken og dels til, at den almindelige Appellsaan til Højesteret ifølge Udkastets Afgrensning af Landrettens Kompetence bliver 400 Kr., kan det ventes, at Højesteret selv uden Foregelse af dens Medlemstal vil blive i Stand til at overkomme det forøgede Arbejde, som Vidneførelse etc. for Højesteret selv vil kunne medføre.

Blandt de Regler i Udkastet, der have særligt Hensyn til Højesterets Egenløb af Appeldomstol, skulle følgende særlig fremhæves:

1) Appel til Stadfæstelse er — ligesom i det tidligere Forslag — afskaffet (§ 243, 2det Stykke), da de Øjemed, denne Art af Appel nu for Tiden nævning tjener, ikke komme frem paa samme Maade under det ny System. Om Forældelse af en Doms Eksekutionskraft bliver der saaledes ikke Spørgsmaal og følgelig heller ikke om Appel til Stadfæstelse for at opnaa ny Eksekutionskraft; formelle Mangler og lignende i Landsretsdomme kunne faas rettede uden Appel i Medfør af § 110; for Appel til Opnaaelse af ny Edsfrist bliver der efter Udkastets Bestemmelser om Edsdomme, §§ 197—199, ikke Brug; Appel særlig med Hensyn til Processkostninger og processuelle Straffe kan tillades ifølge § 243, 2det Stykke, uden at selve Dømmen derfor behøver at appelleres, og mod Appel fra Domsfældtes Side med overdrevent langt Stærkevarsel er der garanteret ved § 247, 2det Punktum.

2) Naar der appelleres fra begge Sider, blive de tvende Anker — ligesom i nuværende Ret — behandlet og paa-doms i Forening (§ 244). Herved maa

imidlertid mærkes, at medens en Part efter nuværende Ret kun kan opnaa Forandring i Underinstansens Dom, naar han selv appellerer, gøres Udkastets § 252, for at undgaa alle overflødige Formåliteter, Appeldomsstævnte Ret til uden Udtagelse af selvstændig Appelbevægelse i det første Eetsmøde at fremlægge en skriftlig Angivelse af de Grunde, han maatte have til at paastaa den indankede Dom ophævet eller forandret.

3) Udkastet har ligesom det tidligere Forslag optaget den Regel, at Afkald paa Anke ikke gyldig kan gives, forinden den Retsafgørelse, om hvis Paaanke der er Tale, er truffen (§ 244, 2det Stykke). Hensigten hermed er at udelukke det Misbrug, for hvis Udvælgelse den gældende Ret næppe indeholder nogen Hindring, at den i Retsholdet svagere Part skulde blive nødt til allerede paa Forhaand ved dets Indgaaelse at fraskrive sig Appel, noget, der hvis det antog en større Udstrækning og blev til sædvanmæssig Vedtagelse i større Klasser af Retsbehandler, vilde afstedkomme en virkelig Indskrænkning i den Adgang til Domsstolene, som regelmæssig bør staa aaben for alle.

4) Ankefristen er — ligesom i det tidligere Forslag — meget forkortet og sat lig med Ruldsbyrdesfristen (§ 246 sammenholdt § 333). Naar den her er sat til 8 Uger i Stedet for som i det tidligere Forslag til 4 Uger, staar dette bl. a. i Forbindelse med, at man ikke har optaget den udenrettelige Meddelelse, for hvilken Fristen efter det tidligere Forslag gjaldt, og efter hvilken der paa ny gives 4 Uger til Klageskrifts c: Ankestævningens Indgivelse.

Oprijsningsfristen er sat til et Aar fra Dommens Afgørelse.

De Grunde, der have ledet til disse Fristbestemmelser, ere i det hele de samme, som vare ledende for det tidligere Udkast, idet den Afkortelse af Appelfrister, der siden da har fundet Sted ved Lov Nr. 55 af 17te April 1890, ikke er vigtigende nok. En Part behøver under normale Forhold ikke 4 Maaneder til at overveje, om han vil appellere til Overretten, eller 6 Maaneder til at overveje, om han vil appellere til Højesteret, medens disse lange Frister paa den anden Side i høj Grad begunstige Processernes Forløb. Under almindelige Forhold kan Parten lige saa godt tage Bestemmelse om, hvor vidt han vil appellere eller ej, inden langt kortere Tid efter at være kommet til Kundskab om Dømmen, hvilket navnlig vil sige: efter Dommens Afgørelse, jfr. § 109. Hvødt han

Kommissionens Bem. t. Udk. t. I. om den borgerlige Retsskifte.

behøver, er forinden Tid til at træffe sig med en Sagfører, men heller ikke mere. At lode den almindelige Ankefrist og den almindelige Fuldbyrdelsesfrist fælde sammen frembyder derfor den Fordel, at man derved normalt afværger de væsentlige og uheldige Forhold, der under den nuværende Ordning kunne fremskomme, naar en Dom først afskævres og derefter bliver appelleret med det Resultat, at den forandres ligesom man ogsaa normalt undgaar Tids- spilde og Bekostning ved Ekskutionsfor- søg, der afværges ved Appelbevning.

I Forbindelse med det her omhandlede kan fremhæves, at Udkastet i Overensstemmelse med, hvad der er almindeligt i nyere Processlove, overhovedet gennemfører det Princip, at en appellabel Dom eller Følgelovgivning først kan tages som Grundlag for videre Skridt, naar den almindelige Appelfrist er udløbet, uden at Appel er hækket, jfr. §§ 313, 388, 452, 485, 506 og 518.

Den i Lov 11te April 1890 § 7, 2det Stykke, omtalte Frist af en Maaned er i Udkastets § 248 afkortet til 14 Dage.

5) Bevilling til at appellere efter Udløbet af den almindelige Appelfrist (Op- rejsningsbevilling) og Bevilling til Frem- sættelse af ny Påstande, Anbringender eller Beviser, hvilte Bevillinger nu for Tiden gives af Administrationen, skulle ligesom de enkelte andre specielle Tilladelser, hvorom der her efter Udkastet kan blive Spøgs- maal, søges hos Højesteret selv.

6) Medens den sugældende Ret ken- der en Mængde Formalitetsregler, som hver Part har en ubetinget Ret til at foretage iagttagne af Modparten og Retten, og hvis Ikke-igttagelse derfor giver Krav paa Annulation, selv om det mulig maatte være givet, at den begærede Formalitetsfj- eld er uden virkelig praktisk Betydning, op- stiller Udkastet i den materielle Retfær- digheds Interesse den vigtige Regel, at Klager over Behandlingen ved Landret, som efter Sagens Stilling ved Højesteret ere uden reel Betydning for vedkommende Part, af Højesteret kunne lades ude af Betragtning (§ 261, 2det Stykke). Ifvad derfor angaar sådanne under Landsrets- behandlingen begærede Formalitetsfj- eld, som kunne være af reel Betydning for vedkom- mende Part, f. Eks. at denne ikke har faaet de forbeholdne Meddelelser eller de foreskudte Friste for at kunne værgte sit Tare, da vil Højesteret vel i alle sådanne Tilfælde være befj- eld til at annullere den stedfindende Behandling helt eller delvis og kj- omvise til ny Behandling ved Landsretten;

Førelste Lovforslag m. m.

men paa den anden Side ville særlig Reg- lerne i §§ 253, 255 og 256 ofte medføre, at Højesteret ikke behøver at gøre dette, men under selve Højesteretsproceduren kan give Parten al den Adgang, denne behøver til at indbringe, hvad han ved den af Modparten begærede Fj- eld er bleven af- skåret fra.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 243.

Ifølge denne Paragraf kunne alle i første Instans af en Landsret afsagte Domme paasendes til Højesteret, alene med Undtagelse af Domme, hvorved Landsretten eller sa Skion over Sagens i Medfør af §§ 4 eller 5 betegnede Værdi nægter at an- tage Sagen. Derfor kunne Udbylves- mængdelige Appelfrist er udløbet, uden at Appel er hækket, jfr. §§ 313, 388, 452, 485, 506 og 518.

Den i Lov 11te April 1890 § 7, 2det Stykke, omtalte Frist af en Maaned er i Udkastets § 248 afkortet til 14 Dage.

5) Bevilling til at appellere efter Udløbet af den almindelige Appelfrist (Op- rejsningsbevilling) og Bevilling til Frem- sættelse af ny Påstande, Anbringender eller Beviser, hvilte Bevillinger nu for Tiden gives af Administrationen, skulle ligesom de enkelte andre specielle Tilladelser, hvorom der her efter Udkastet kan blive Spøgs- maal, søges hos Højesteret selv.

6) Medens den sugældende Ret ken- der en Mængde Formalitetsregler, som hver Part har en ubetinget Ret til at foretage iagttagne af Modparten og Retten, og hvis Ikke-igttagelse derfor giver Krav paa Annulation, selv om det mulig maatte være givet, at den begærede Formalitetsfj- eld er uden virkelig praktisk Betydning, op- stiller Udkastet i den materielle Retfær- digheds Interesse den vigtige Regel, at Klager over Behandlingen ved Landret, som efter Sagens Stilling ved Højesteret ere uden reel Betydning for vedkommende Part, af Højesteret kunne lades ude af Betragtning (§ 261, 2det Stykke). Ifvad derfor angaar sådanne under Landsrets- behandlingen begærede Formalitetsfj- eld, som kunne være af reel Betydning for vedkom- mende Part, f. Eks. at denne ikke har faaet de forbeholdne Meddelelser eller de foreskudte Friste for at kunne værgte sit Tare, da vil Højesteret vel i alle sådanne Tilfælde være befj- eld til at annullere den stedfindende Behandling helt eller delvis og kj- omvise til ny Behandling ved Landsretten;

§ 244.

Med 1ste Stykke maa jevnføres § 252, 1ste Stykke, hvorefter den Appellinstævnte i Reglen ikke vil behøve at iværksætte selvstændig Appel. Dog opnaar han, ved selv at udtage Appelstævning til Forandring, for saa vidt Sikkerhed for at faa Højesteret i Sagen, som Modparten derefter ikke vil kunne bringe Sagen ud af Verden ved ensidig at hæve den efter § 94, 3die Stykke, ligesom Sagen da ikke vil bortfalde, fordi Modparten udebliver eller besøger en Formalitetsdag, der maa betynde Afvisning af hans Anke.

Med Henyn til 2det Stykke bemærkes, at det maa hero paa Afkaldets Indhold i det enkelte Tilfælde, om det skal anses som ubetinget eller krydret til den Forudsætning, at heller ikke Modparten appellerer. Det sidste maa dog formentlig paa Forhaand have Formodningen for sig.

§ 245.

At en Edsdom, hvorved forstås den foreløbige Dom, der gøe Sagens Udfald afhængigt af en Parts Ed, ikke særskilt kan paaanlæses, hænger sammen med hele den Ordning af Paris-Eds Institutet, hvorfor der oven for ved §§ 197—199 er gjort Rede.

At saadanne debite Domme, der kunne afsiges ifølge § 107, ikke kunne særskilt paaanlæses, er en ligefrem Følge af, at der ikke samtidig skal kunne procederes i samme Sag i to Instanser. Dermed er der intet til Hinder for, at Domme, der afsiges i Henhold til § 94, 2det Stykke, og som altsaa endelig paaende et enkelt af de under Sagen rejste Krav, straks paaanlæses.

§ 246.

Den her foreskrevne almindelige Ankefrist paa 8 Uger svarer til den i § 333 for Landsretsdomme foreskrevne almindelige Fuldbyrdeleesfrist (jfr. de alm. Bemærkninger oven for). Oprejsningsfristen er her sat til 1 Aar. Under ganske ekstraordinære Forhold kan Oprejsning dog ogsaa meddeles efter dette Tidrum, jfr. § 271, 2det Stykke.

Med § 246, jfr. § 225.

§ 247.

Til Adskillelse fra de i 1ste Instans brugte Benævnelser: Sagsøger og Sagsøgt, ere Parterne i Appellen benævnedes: Appellant og Indstævnt.

Ved Ankestævnings Indlevering til Bemaaltes inden Ankefristens Udlob af-

værges Eksekution (jfr. § 333), ligesom Dommens Retsvirkninger ogsaa i øvrigt derved maa være suspenderede.

§ 250.

De nærmere Regler for den ved Indstævntes Udeblivelse foranledigede skriftlige Behandling findes i § 265.

I Forbindelse med Reglen i 2det Stykke skal bemærkes, at Retten ogsaa af egen Drift kan udsætte Sagen i Henhold til § 54, 3die Stykke.

Naar det i 3die Stykke udtrykkelig fremhæves, at, hvis Indstævnte udebliver ved Domforhandlingen, lades det, som han allerede maatte have fremført for Højesteret, ude af Betragtning, medens en lignende Tilføjelse ikke findes i § 204, 2die Stykke, angaaende Sagsøgtens Udeblivelse ved Landsret, hvor dog en tilsvarende Regel maa gælde, er Grunden hertil den, at den nævnte Regel maa betragtes som selvfølgelig for Landsretssagers Vedkommende, idet Sagen der straks procederes mundtlig af Sagsøgeren; her derimod, hvor Sagen udgøer til skriftlig Procedure med Fremlæggelse af Indstævntes Procedure for Landsretten, kunde der opstaa Tvivl om, hvorledes det skulde forholdes med det af Indstævnte for Højesteret fremførte, hvis Loven ikke udtrykkelig udtalte sig derom.

§ 251.

Naar Indstævnte meder tiden at rejse Indsigelse (mod Appellants Paastand i Appellen), optages Sagen efter Begæring til Domafsigtelse, og Dommen maa da, saavidt Parternes Raadighed over Sagen rækker, lægge Appellants umodsigte Paastand til Grund, selv om dette fører til en fuldstændig Omstødelse af Landsretsdommen.

Ønsker den modende Indstævnte derimod Landsretsdommen stadfæstet, maa han udtrykkelig udtale dette (jfr. § 252, 1ste Stykke in fine).

§ 252.

Det forstaar sig af sig selv, at Indstævnte kan fremkomme med den her omhandlede skriftlige Angivelse af sine Ankegrunde, selv om Ankefristen paa den Tid, dette Retsmøde foregaar, er udløbet.

Erklæring fra Indstævntes Side om, at han ønsker Dommen stadfæstet, maa fremsettes i det første Retsmøde og optages i Retsbogen. Saadan Erklæring er

nødvendig, hvis Indstævnte ønsker en mundtlig Procedure, hvori han kan tage Del. Hvis han nemlig meder og tier, risikerer han, at Sagen straks optages til Dom i Henhold til § 251., og hvis han udebliver, udgaae Sagen til skriftlig Behandling efter § 250.

§ 253.

Reglen i denne Paragraf begrænses ved Indholdet af § 256.

Denne sidste Paragraf angiver nemlig Betingelsen for, at Punkter eller Dele af Sagen, der ikke have foreligger for eller ikke ere paakendte af Landstretten, kunne indbringes for Højesteret. Betingelsen er, at Højesteret modtager udtrykkelig Tilladelse dertil, fordi den finder, at Omstændighederne tale for at give saadant. Derimod kunne Parterne ikke alene i Kraft af deres egen Vedtagelse indbringe ny Punkter eller Dele af Sagen, end sige Mellemværende, der søgt ingen Forbindelse har med den foreliggende Sag, da dette vilde indholde en Tilslutning af den foreskrevne Instansfølge.

I Medsamling til § 256 handler § 253 om Paastænde eller Anbringender, der vil ligge inden for den ved Landstretten stiftede Procedure, men som dog ikke hvesken helt eller delvis — gøre selv den Retstrætte, hvorefter der er Tale, til en ny og anden, end den har været i foregående Instans. Saadanne Paastænde og Anbringender (om dette Ord's Betydning jfr. Bemærkning til § 210) kunne fremsættes naar som helst uden særlig Tilladelse fra Rettens Side, naar blot Modparten gives en Samtykke dertil. Hvis derimod Modparten ikke samtykker i, at de ny Paastænde eller Anbringender fremsættes, kræves Rettens Tilladelse dertil, og denne er afhængig af, baade at det findes uadviltsdeltigt, at de ikke tidligere ere fremkomne, og at deres Afkastelse vilde medføre et afvoldelsesuansigt Tab for Parten.

At den her givne Adgang til Fremførelse af ny Paastænde og Anbringender for Højesteret skulde virke tilbage paa Landstretsprocesen og gøre Parterne mere ligegyldige mod denne, er der efter de andet Steds gjorte Erfaringer næppe Grund til at befrygte. Selv om en Part gaar ud fra, at Sagen under alle Omstændigheder vil komme for Højesteret, har han jo dog heller ikke hvesken. Ere eller Fordel af at tage den ved Landstretten kan derhos aldrig med Sikkerhed gøre Regning paa at faa Modpartens Sam-

tykke eller Rettens Tilladelse til at indkænte det forømtede under Appellen.

Med § 253 maa iøvrigt jeresføres § 225.

§ 255.

Naar Udkastet giver Fremførelse af ny Revision for Højesteret helt frs, er dens i Virkeligheden mere formelt end reelt en ny Regel, idet Bevilling hertil i den nægtende Praksis saa godt som aldrig nægtes.

§ 256.

Jfr. herved Bemærkningerne til § 253.

§ 261.

Ved Paragrafens 2de Stykke bemærkes, at Klage over, at Forligsmægling ej har fundet Sted, ikke kan fødes ude af Betragtning af Højesteret.

§ 263.

Hvis Appellanten i det i 3de Stykke omhandlede Tilfælde, efter at Sagen er udgjæst til skriftlig Behandling, i Henhold til §§ 253—256 vil fremsætte noget, der gaar uden for Landstretsproceduren, maa der gives det udeblevne Modpart Meddelelse deraf overensstemmende med de i § 254 indeholdte Regler. Der vil i øvrigt intet kunne være til Hinder for, at Højesteret, naar i et saadant Tilfælde Indstævnte møder og begæver det, behandler Sagen, som om Indstævnte straks var mødt, og berammer Sagen til mundtlig Domsforhandling, jfr. Stykkets 2de Punktum.

Kapitel XXII.

Kæve til Højesteret.

Kæve" eller „Kævemaal" er det samme som det tidligere Forslags „Beværging" og de i nærværende Kapitel indeholdte Regler ere i det hele svarende til de i det tidligere 3de Afsnit, Kapitel I b, indeholdte.

Om dette Instituts almindelige Begrændelse kan overensstemmende med det tidligere Udkast's Motiver følgende bemærkes:

Det er en Ufildkommethed ved den nu gældende Retsforfættning, at der kan have en Form, hvorunder underordnede Rettens Afgørelser kunne undergives højere Rets Prøvelse, nemlig den formelige Appel.